

[Lone Dybkjær]

har været inde på, nemlig at alt det, vi foretager os, stort set foregår på mænds betingelser, men at vi på en eller anden måde også har fået skabt et samfund, der gør, at stort set den eneste måde, mænd kan udtrykke deres følelser på, i den mere offentlige sammenhæng i hvert fald, er den voldelige. Når alt andet ikke er særlig mandigt, er der jo ikke noget at sige til, at de tyr til den form for følelsesudfoldelse på det offentlige plan en gang imellem.

Endelig er der det sidste eksempel, som ikke anmeldes og registreres så meget, og det er den vold, der sker inden for hjemmets fire vægge, den mishandling, der finder sted af kvinder, og måske navnlig den mishandling, der finder sted af børn. Her er det helt givet, at domspraksis har ændret sig, men jeg tror, det er nødvendigt – og det vil jeg gerne have en kommentar fra ministeren om – at få nogle oversigter over, hvordan domspraksis egentlig er i øjeblikket, når det drejer sig om mishandling af børn. Den er ændret, men jeg tror slet ikke, den er ændret nok, og slet ikke i forhold til, hvordan den øvrige samfundsudvikling har været.

Til sidst vil jeg lige pege på noget, som også andre har peget på, nemlig angsten for volden. Preben Wolf har i en bog skrevet om denne angst for volden, men han har kaldt den noget andet, han har kaldt den angsten for ungdommen. Det er vel netop udtryk for noget af det mere tragiske, den isolation, der er sket i vort samfund, og som giver sig udslag i, at forskellige grupper nu er så utrygge over for hinanden, at de slet ikke længere kan kommunikere. Derfor er efter hans opfattelse noget af det vigtigste, der skal til – og heri er jeg enig med ham – at man nedbryder den gruppeisolation, vi finder i samfundet, således at folk får en øget forståelse for hinandens handlinger og motiver.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne starte med at takke venstre for initiativet til denne debat, som jeg synes er overordentlig vigtig. Til gengæld må jeg sige til samme parti, at jeg finder tidspunktet dårligt, ikke fordi problemet ikke er aktuelt, for det er aktuelt, og det er selvfølgelig blevet aktualiseret i offentligheden af, at et medlem af dette ting blev udsat for en meget ubehagelig oplevelse – jeg er klar over, at det

ikke er baggrunden for venstres forespørgsel – men debatten havde også været aktuell om 14 dage eller om 3 uger, og jeg beklager, at man giver mindre partier – nu skal det ikke være nogen klyngen for mit eget vedkommende – så ringe arbejdsvilkår, at de ikke har mulighed for at forberede sig rimeligt til en så vigtig debat som denne under hensyntagen til, hvad der i øvrigt foregår i huset i disse dage.

Dernæst vil jeg gerne sige tak til ministeren for en efter min mening glimrende redegørelse, som – også efter min personlige mening – var meget præget af ministerens fortid og kendskab til lokale forhold, for jeg mener, at om ikke alle, så en stor del af disse problemer skal løses i kommunerne.

Som flere har gjort, vil også jeg gerne tage udgangspunkt i den dagsorden, som jeg i øvrigt allerede nu kan tilsige CDs fulde støtte til – vi er også med til at stille den, så det er måske ikke noget under. Jeg vil gerne starte, som flere har gjort, med spørgsmålet om oplysningskampagnen. Jeg synes, det er en udmærket idé. Det er ikke en ny idé, men det gør den ikke mindre vigtig, og jeg vil navnlig sige, at jo mere man kan få indblandet det kriminalpræventive råd i denne oplysningskampagne, jo tryggere er jeg ved, hvordan den kommer til at foregå.

Nu hører jeg under debatten her, at der vil blive stillet forslag om øgede bevillinger til det kriminalpræventive råd, måske bl. a. med henblik på en sådan oplysningskampagne: det kan jeg uden i øvrigt at have drøftet det i gruppen med næsten 100 pct.s sikkerhed sige CD vil støtte.

Jeg har i den forløbne tid oplevet flere eksempler på, at man i allerhøjeste grad har manglet en indstilling fra det kriminalpræventive råd og en rådgivning til lokale instanser, der har forsøgt sig på disse områder uden noget synderligt held; det må jeg sige.

Jeg skal ikke hænge nogen ud. Jeg må blot beklage, at en stor, velvoksen amtscentral, der er placeret i dette område, kan lave et program, som inviterer skolenævnsfolk, skolekommissionsfolk, kommunalpolitikere, lærere og elevråd, med et dels efter min mening helt ensidigt indhold, dels et indhold, der stort set går ud på at påvise, at grunden til al kriminalitet ligger i, at samfundet naturligvis er forkert, at samfundet må laves om. Hvis det er det, oplysningskampagnerne skal